

TAJEMNÉ VRAZDY,
ZÁHADNÉ VZKAZY A POMSTA NA POZADÍ
KRIZE VÝMARSKÉ REPUBLIKY

GLATZ TOMASZ
DUSZYŃSKI

SMRŠŤ

Kladské hrabství několik let po válce. Země Pána Boha je na pokraji krize, která zschvátíla Výmarskou republiku. Krutá zima zmrazila okolí Kladska, Kladské Bystřice a Landeku. Malebná krajina se stává kulisou brutálních zločinů. Ohlašují se tak těžké časy pro všechny v hrabství. Klíč k řešení záhadných vražd leží v minulosti, může mít ovšem velký vliv na budoucnost a osudy mnoha lidí. Spolu s oblovou nastává obyvatelům Glatzu nová realita.

Třetí díl
detektivní
série

GLATZ

TOMASZ DUSZYŃSKI

GLATZ

Smršť

přeložil Michael Alexa

slovart

Copyright © Tomasz Duszyński, 2021
Translation © Michael Alexa, 2023
Czech edition © Nakladatelství Slovart, 2023
Published by arrangement with
krainaksiazek.pl Sp. z o.o., Wrocław, Polska
All rights reserved

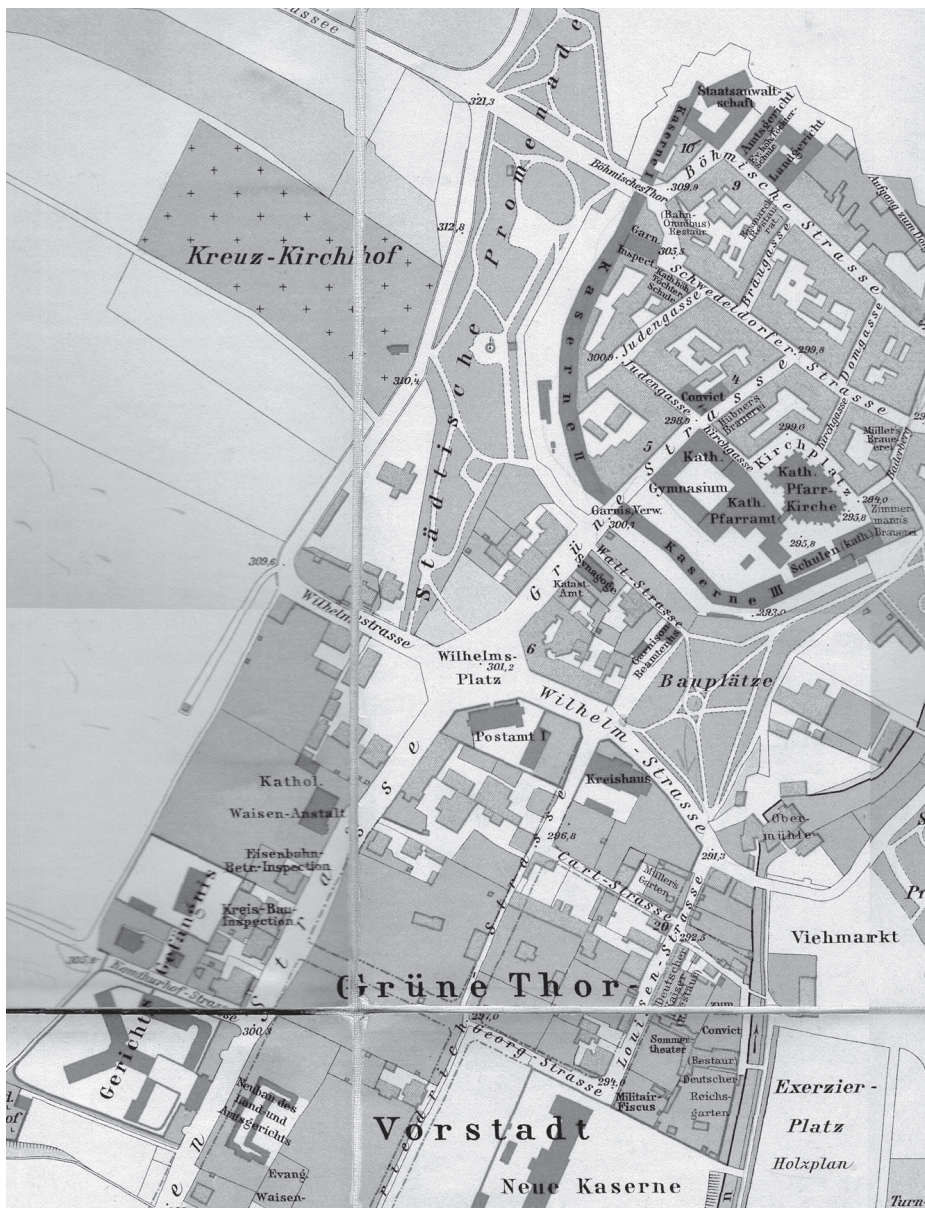
Všechna práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována nebo využita žádným způsobem a žádnými prostředky, elektronickými nebo mechanickými, včetně fotokopíí, nebo zaznamenána do informačních systémů bez předchozího písemného souhlasu vydavatele.

Z polského originálu *Glatz. Zamieć*
poprvé vydaného v roce 2021 v nakladatelství SQN
přeložil Michael Alexa
Vydalo Nakladatelství Slovart, s. r. o., v Praze v roce 2023
Editorka Aneta Křížková
Redakce Martin Beneš
Korektury Jiří Kettner
Sazba Alias Press, s. r. o., Bratislava
Tisk FINIDR, s. r. o., Český Těšín
Vydání první

ISBN 978-80-276-0633-7
10 9 8 7 6 5 4 3 2 1
www.slovart.cz

Milovníkům Kladska, Kladské kotliny a retro detektivek!

Za zpřístupnění mapy Glatzu děkujeme Veřejné vojvodské knihovně ve Valbřichu.

Kreuz-Kirchhof

Staatsober-
schafts-
Büro

Staatsober-
schafts-
Büro

Staatsober-
schafts-
Büro

Staatsober-
schafts-
Büro

Staatsober-
schafts-
Büro

Staatsober-
schafts-
Büro

Staatsober-
schafts-
Büro

Staatsober-
schafts-
Büro

Staatsober-
schafts-
Büro

Staatsober-
schafts-
Büro

Staatsober-
schafts-
Büro

Staatsober-
schafts-
Büro

Staatsober-
schafts-
Büro

Staatsober-
schafts-
Büro

Staatsober-
schafts-
Büro

Staatsober-
schafts-
Büro

Staatsober-
schafts-
Büro

Staatsober-
schafts-
Büro

Staatsober-
schafts-
Büro

Staatsober-
schafts-
Büro

Staatsober-
schafts-
Büro

Staatsober-
schafts-
Büro

Staatsober-
schafts-
Büro

Staatsober-
schafts-
Büro

Staatsober-
schafts-
Büro

Staatsober-
schafts-
Büro

Staatsober-
schafts-
Büro

Staatsober-
schafts-
Büro

Staatsober-
schafts-
Büro

Staatsober-
schafts-
Büro

Staatsober-
schafts-
Büro

Staatsober-
schafts-
Büro

Staatsober-
schafts-
Büro

Staatsober-
schafts-
Büro

Staatsober-
schafts-
Büro

Staatsober-
schafts-
Büro

Grüne Thor

Vorstadt

Neue Kaserne

Exerzier-
Platz

Holzplan

Kathol.
Waisen-Anstalt

Eisenbahn-
Reise-Inspection

Kreis-Bau-
Inspection

Gerichtshaus

Neubau des
Landes-
Appellations-
gerichts

Evang.
Waisen-

Wilhelms-
Platz

Postamt I

Bauplätze

Kreishaus

Viehmarkt

Exerzier-
Platz

Holzplan

Neue Kaserne

Kreuz-Kirchhof

Staatsober-
schafts-
Büro

Staatsober-
schafts-
Büro

Staatsober-
schafts-
Büro

Staatsober-
schafts-
Büro

Staatsober-
schafts-
Büro

Staatsober-
schafts-
Büro

Staatsober-
schafts-
Büro

Staatsober-
schafts-
Büro

Staatsober-
schafts-
Büro

Staatsober-
schafts-
Büro

Staatsober-
schafts-
Büro

Staatsober-
schafts-
Büro

Staatsober-
schafts-
Büro

Staatsober-
schafts-
Büro

Staatsober-
schafts-
Büro

Staatsober-
schafts-
Büro

Staatsober-
schafts-
Büro

Staatsober-
schafts-
Büro

Staatsober-
schafts-
Büro

Staatsober-
schafts-
Büro

Staatsober-
schafts-
Büro

Staatsober-
schafts-
Büro

Staatsober-
schafts-
Büro

Staatsober-
schafts-
Büro

Staatsober-
schafts-
Büro

Staatsober-
schafts-
Büro

Staatsober-
schafts-
Büro

Staatsober-
schafts-
Büro

Staatsober-
schafts-
Büro

Staatsober-
schafts-
Büro

Staatsober-
schafts-
Büro

Staatsober-
schafts-
Büro

Staatsober-
schafts-
Büro

Staatsober-
schafts-
Büro

Staatsober-
schafts-
Büro

Staatsober-
schafts-
Büro

Grüne Thor

Vorstadt

Neue Kaserne

Exerzier-
Platz

Holzplan

Kathol.
Waisen-Anstalt

Eisenbahn-
Reise-Inspection

Kreis-Bau-
Inspection

Gerichtshaus

Neubau des
Landes-
Appellations-
gerichts

Evang.
Waisen-

Wilhelms-
Platz

Postamt I

Bauplätze

Kreishaus

Viehmarkt

Exerzier-
Platz

Holzplan

Neue Kaserne

Donjon
368,0

Kön

Vo

Angel-Vor

Ehemalige Schanze

Dominium

SEZNAM ULIC A NÁMĚSTÍ

HISTORICKÝ NÁZEV

SOUČASNÝ NÁZEV

GLATZ

Am Böhmischen Tor
Am Frankensteiner Tor
Bahnhofstrasse
Baderberg
Böhmischestrasse
Brücktorberg
Domgasse
Frankensteinerstrasse
Gartenstrasse
Gerbergasse
Grünestrasse
Herrenstrasse
Kirchplatz
Kirchgasse
Königshainerstrasse
Mälzstrasse
Minoritenstrasse
Niedergasse
Parkstrasse
Promenadenweg
Ring
Rossmarkt
Rossstrasse
Sellgittplatz
Schwedeldorferstrasse
Uferstrasse
Wasserstrasse
Wilhelmsplatz
Wilhelmstrasse

KLADSKO

ul. R. Traugutta
ul. Nadrzeczna
ul. Kolejowa
ul. Spadzista
ul. Czeska
ul. Wita Stwosza
ul. Tumska
ul. W. Łukasieńskiego
ul. Bohaterów Getta
ul. Braci Gierymskich
ul. Wojska Polskiego
ul. Lutycka
plac Kościelny
ul. Kościelna
ul. Śląska
ul. Połabska
ul. I. Daszyńskiego
ul. Niska
ul. F. Szarego
ul. Wiejska
pl. B. Chrobrego
ul. A. Grottgera
ul. J. Matejki
pl. Jedności
ul. Armii Krajowej
ul. Śląska
ul. Wodna
pl. W. Jagiełły
ul. T. Kościuszki

Zimmerstrasse
Der Zwinger

STREHLEN

Bahnhofstrasse
Briegerstrasse
Münsterbergerstrasse
Polnische Gasse
Wasserstrasse

HABELSCHWERDT

Glatzerstrasse
Mittelwalderstrasse

BAD LANDECK

Leuthenerstrasse
Obere Kurstrasse

ul. Łużycka
ul. Nad Kanałem

STŘELÍN

ul. Bolka I Świdnickiego
ul. Brzegowa
ul. gen. T. Kościuszki
ul. Zamkowa
ul. Wodna

KLADSKÁ BYSTRICE

ul. Kłodzka
ul. Międzyłęśna

LANDEK

ul. Wolności
ul. Orla

KLETNO, 26. ÚNORA 1923

Markus Henke cítil ve vzduchu něco víc než předzvěst horšího počasí. Poprvé za dlouhou dobu měl špatné tušení, které si nedokázal vysvětlit. Kletno zasypávaly kupy sněhu. Bílé čepice důkladně přikryly stromy, větve se pod jejich tíhou prohýbaly. Markus dobře znal scénář tohoto počasí. Blížila se další tlaková níže, vítr během necelých dvaceti hodin sestoupí do údolí, teplota se o několik stupňů zvýší. Sníh ztěžkne, mnoho stromů nevydrží jeho nápor a s praskotem spadne na silnici na Sněžník.

Tlak se už jistě změnil, Henkeho totiž rozbolela hlava. Před čtvrthodinou odešel z penzionu Villa Agnes a zamířil na pěšinu. Slíbil, že prošlape cestu turistům, kteří teď sladce spali pod nadýchanými peřinami v hotelu Kaisersruh. Využijí toho také další milovníci pěší turistiky, kteří nocují v hostincích a soukromých ubytovnách.

Posledních několik dnů bez ustání sněžilo. Nebylo už kam sníh shrnovat, závěje před domy místy dosahovaly dvou metrů. Všechno nasvědčovalo tomu, že sněžit nepřestane ani další týdny. Markus měl občas pocit, že majestát Sněžníku k sobě přitahuje olověné mraky i z nejvzdálenějších koutů Sudet.

Všechno si vypočítal: zástup turistů za ním vyrazí během hodiny. To by už měl být u vrcholu.

Na pěšině jej obklopilo blažené ticho. Chvillemi se zastavoval, kochal se neposkvřenou bílou krajinou, vdechoval mrazivý vzduch.

Zaskřípěly stromy, někde v dálce jeden z nich zapraskal a spadl ze svahu. Svět měnil barvu. Kov zkapalněl, rozostřil se a z takto vzniklé tmavé struktury se do popředí prodrala běloba.

Henke šel do kopce. Minul několik opuštěných dolů, kde se těžil mramor, pečlivě prošlapával trasu, nepospíchal. Bylo mu teplo, takže si rozepnul kožich.

Vzpomněl si na událost, ke které došlo před mnoha lety. Šel po této trase s otcem. Starý Henke během takových cest často vyprávěl různé příhody. Jedna z nich, legenda o Duchovi hor, Rubezahlovi, Markusovi obzvlášť utkvěla v paměti. Byl tehdy mlžný, nepříjemný den, jeden z těch, kdy se vyplňují ty nejhorší předtuchy. Otec líčil Ducha hor jako čerta, vychytralou a odpudivou stvůru, a chlapci připadalo, že v mlze vidí stín. Stále je provázel, po celé otcovo vyprávění. Duch se pohyboval neslyšně, zůstával někde na hranici mlhy, pohrával si s jeho rozumem, měnil se v kmen stromu, v mlžný opar, který se rozptyloval mezi omšelými skalami. Později Henke z vidin obviňoval bujnou dětskou fantazii, tenkrát ale jeho pohled vytahoval z šedi chlupatou bytost podobnou kohoutovi, s velikou hlavou se zakroucenými rohy navrchu.

„To je muflon, synku, muflon...“

Otec také spatřil ten fantastický tvar, z jeho ujištění však kdovíjaká jistota nečišela. Přidali do kroku, přestali se rozhlížet, a otec mlčel, dokud nedošli na vrchol.

Markus nevěděl, proč si na událost vzpomněl zrovna teď. Možná to způsobila mlha, stejně hustá jako tenkrát. Přikryla vše neproniknutelným rouchem, zvuk dechu a tlukot srdce se v ní rozpouštěl a ztrácel s jakýmsi strnulým dozvukem.

V dálce na lesní pěšině si Markus všiml dvou kamzíků. Kdyby neměl tak zkušené oko, nejspíš by si myslel, že jsou to kmeny stromů. Sáhl do batohu pro láhev, otevřel ji a polkl z ní několik doušků vody. Neměl ještě hlad, snídane v podobě chleba se sádlem stále poskytovala dostatek paliva pro vypracované svaly.

Utáhl si popruhy těžkého batohu, který byl plný vybavení pro ubytovnu. Svíčky, několik nových kuchyňských nástrojů, cukr a sůl. Nedíval se přesně, co Beate dává dovnitř, mezi několika balíčky si však všiml jedné věci, která ho překvapila. Kniha, velká, v tlusté vazbě. Zdálo se mu, že už ji někdy viděl, v knihovničce známých ze Stroně Šlaského. Nenapadlo ho podívat se na název. Teď ho to nenechávalo v klidu. Helena a Georg museli mít nějaký důvod, když Markusovi naložili zátěž navíc. Ještě nikdy po něm nechtěli, aby do ubytovny nosil knihy. Četli sice dost, ale knihovničku si doplňovali sami. Markuse napad-

lo, že si knihu objednal nějaký turista. Existovali lidé, kteří trávili na horské pastvině pod Sněžníkem delší dobu. Helena měla dobré srdce a často svým hostům vycházela vstříc. Brala je jako rodinu.

Henke se usmál. Ano, tahle možnost mu připadala nejpravděpodobnější. Pár minut odpočinku mu docela stačilo. Vyzrazil pravidelným tempem k nejstrmějšímu svahu na trase. V těchto podmínkách ho čekalo více než půlhodinové prošlapávání cesty k Sněžnickému sedlu.

Stromy přikryté sněhem připomínaly zmrzlé mnichy čekající na jaro. Na některých místech bylo odhadem přes dva a půl metru sněhu. Cesta, kterou Markus prošlapával téměř denně, byla čím dál hlubší, závěje po obou stranách cesty mu sahaly až k pasu.

Poslední část stoupání byla nejnáročnější. Henke zpomalil. Srdce mu v hrudi tlouklo silněji než obvykle. Nevěděl, jak se do takového stavu dostal. Vyvolala ho únava či rozčilení, že podlehl našeptávání fantazie? Ohlédl se a zadržel dech. Hezkou chvíli se mu zdálo, že slyší skřípění sněhu. Jako by ho někdo krok za krokem následoval.

Pokračoval v chůzi a brzy přišel k sedlu. Ke Švýcarce mu zbýval necelý kilometr. Cesta byla širší a méně strmá, přesto tato část turistům připadala nekonečná. Zvláště v náročných podmínkách, když – stejně jako teď – nebylo vidět dál než na deset patnáct metrů. Cesta k horské chatě se táhla, jako by v tom byly nějaké čáry.

Dva havrani se odlepili od sněhu a vzlétli. Henke se schoulil, aby přemohl vítr. V Kletnu ho téměř necítil, tady foukalo přímo nemilosrdně a Markus si byl jistý, že turisté dojdou jenom do Švýcarsky, nikomu z nich se v těchto podmínkách nebude chtít sápat se až nahoru na Sněžník. V mlze, která ho halila, by si věže všimli, jenom kdyby do ní narazili špičkou nosu.

Šeď po obou stranách cesty se rozplynula, objevilo se víc světla. Vítr foukal ze západu, což bylo jasné znamení toho, že Markus přišel na horskou pastvinu. Mžoural očima ve snaze najít v mléčné mlze tmavší trojúhelník střechy a masivní budovu. Na nízkou teplotu byl zvyklý, přesto mu jehličky zmrzlého sněhu zabodávající se do tváří připadaly zvláště nepříjemné.

Nakonec se z mlhy vynořily obrysy Švýcarsky. Henke bezděčně pohlédl na stopy na průsečíku cest. Sotva před pár hodinami tudy někdo šel směrem z Vlčího Dolu, ale co je zvláštní, v chatě se nezdržel a zamířil přímo ke Sněžníku.

Markus zavrtěl hlavou. V posledních letech bylo čím dál víc lehkovážných turistů. Nedbali varování, ačkoliv sněhová pokrývka byla v uplynulých dnech nestabilní a riziko sesuvu sněhu, nebo dokonce laviny bylo velmi reálné.

Přišel ke dveřím do ubytovny, zul si sněžnice a opřel je o zeď. Zadupal, aby setřepal hroudy sněhu přimrzlé ke kalhotám. Po chvíli vzal za kliku a vešel do chodby.

Ticho. Obvykle už odsud slyšel hluk rozhovorů a cinkání příborů. Turisté vstávali časně, vyskakovali z postelí, aby se nasnídali a vydali se na pěší výlet nebo na lyže. Ti pohodlnější využívali „rohaté sáně“, vláčené od hospody až do Vlčího Dolu. Ovšem vypadalo to, že náročné počasí vyhnalo turisty z vyšších horských poloh.

„To je dobře, že jsi tady.“ Helena Zingerová mu otevřela dveře, ještě než si sundal čepici a rozepnul kabát.

Henke si všiml, že manželka provozního je rozčilená. Nebylo jí to podobné. Přikývl, nechal se odvést dovnitř a následně i usadit u jednoho ze stolů nedaleko krbu.

„Dáš si kávu?“

Poděkoval za nabídku. Tento nápoj byl čím dál oblíbenější. Lidé ho pili ke snídani, k obědu i k večeři. Ale staří horalé byli šetrní, z patnácti kávových zrněk byli s to uvařit šestnáct šálků. Přes takovou bryndu by člověk dohlédl ze Sněžníku až na Stolové hory.

„Dej mi čaj, prosím tě.“

Markus nastavil dlaně k ohni a ucítil, jak mu teplo proniká až do morku kostí a z končetin mu snímá ledovou obruč. Neuvědomil si, že tolik prochládl. Hned se před ním objevil sladký čaj s rumem. Ještě se ani nenapil, když se Helena posadila proti němu a pronesla rozechvělým hlasem:

„Georg odjel, jsem tu s personálem sama. Ještě včera jsem měla hosty. Většina jich před soumrakem odešla do Vlčího Dolu. Zůstali tu jen dva, jeden si umnul, že v noci půjde na vrchol. Snažila jsem se mu to rozmluvit, cítila jsem v kostech, že to bude s počasím na draka.“

Markus přikývl. Ještě včera večer byla obloha bez mráčku, světa se zmocnil mráz a vypadalo to, že sněžit nebude. Stačila chvíle, aby se zatáhlo a teplota vyskočila o několik stupňů. Spolu s tlakovou níží přišel prudký vítr, sněhová bouře a potom mlha.

„Nemohla jsem ho tu držet. Ten člověk navíc vypadal jako zkušený turista, připadalo mi, že byl v armádě. Nosil se zpřímá jako ten můj, pořád si nakrucoval knír, a když mluvil, jako by vydával rozkaz k útoku. Na první pohled bylo vidět, že na mě nedá.“

„Proč si umanol jít na vrchol v noci?“

„Měsíc. Prý se na něj chtěl podívat z věže, vzal si i dalekohled. Dala jsem mu klíče, teď je tam všechno zavřené. Chtěl se vrátit nad ránem. Plánoval sejít do Vlčího Dolu, odkud měl jet do Kladska. Říkal, že to k nám musí stihnout před pátou. Ale teď už je půl sedmé...“

„Žádná lavina nespadla, toho bych se nebál. Možná změnil plány.“

Helena pokývala hlavou, ale nepřesvědčilo ji to. Markus si domyslel, že se brzy dozví příčinu jejího rozrušení.

„Asi po půlhodině za ním vyrazil ten druhý host... Jenom se tady mihnul, ani se mnou nechtěl mluvit. Vlastně se celou dobu držel stranou, buď v pokoji, nebo někde venku. Nevím... něco se mi na něm nelíbilo. Byla jsem dokonce přesvědčená, že se snaží vyhnout tomu vojákově, jako by nechtěl, aby ho viděl. Víš, Markusi, že nejsem vlezlá, lidi si sem jezdí odpočinout od ostatních, a do jejich věcí mi nic není. Potkala jsem tu taky spoustu lidí, co sem přijeli kvůli zdraví. Toho druhého turistu jsem ani pořádně neviděla. Buď byl zabalený do šály, nebo měl klobouk s krepkou stažený do čela. Jako by nechtěl ukázat obličej.“ Žena zaváhala. „Viděla jsem ho, když odcházel. Vzal si všechny věci a vyrazil za tím vojákem.“

„Nešel třeba do údolí?“ Markus se napil čaje, byl horký a silný. Alkohol se mu rozléval tělem až do nohou.

„Dívala jsem se za ním. Šel nahoru, na věž.“

Henke se snažil přemoci nutkání vybuchnout smíchy. Výraz paní Heleny svědčil o jediném: celou noc nespala a hlavou se jí honily hrůzostrašné obrazy. Skoro všechny knihy ve Švýcarce pojednávaly o detektivkách a kriminálních případech. Kdyby Helena Zingerová měla v chatě plné

ruce práce s turisty, neměla by na četbu takových pitomostí čas. Z nudy člověka napadají nejrůznější hlouposti.

„Půjdu tam a podívám se, co je s tím vojákem a s tím druhým, s tím podivínem...“ Markus se usmál, dopil čaj. „Stejně jsem slíbil turistům z Kletna, že jim prošlapu cestu nahoru. Když jsme u toho, asi patnáct jich jde za mnou, myslím, že v takových podmínkách se na věž škrábat nebudou, ale kdoví, co je může popadnout.“

„O ty už se postarám, bez obav. Běž se podívat, co je s těma dvěma, mám z toho špatný pocit.“

Henke opět přikývl, tentokrát vážněji. Pocity nebral na lehkou váhu, ani svoje, ani cizí. Z vlastní zkušenosti věděl, že zdejší lidé měli nějaký zvláštní smysl, obzvlášť citlivý na neobvyklé signály okolí.

Vstal od stolu, zapnul si kabát a nasadil čepici.

„Ten druhý si vzal všechny svoje věci. Co voják?“

„Šel s malým batůžkem, to vím jistě.“

Markus prohrabal zavazadlo a vyndal mačky, načež vyrazil ke dveřím. Když vyšel z chodby do vánice, silný porыв větru jej uhodil do tváře jako otevřenou dlaní.

Heleně se nesvěřil se svým předchozím objevem. Vždyť viděl stopy z Vlčího Dolu na vrchol. Snažil se teď přijít na to, proč si to nechal pro sebe. Že by se také řídil nějakou předtuchou?

Zadíval se do dálky a opět mu připadalo, že se někdo nebo něco krčí v mlze, hledí na něj svou nehybnou, protáhlou zornicí. Připevnil mačky k botám a vyrazil nahoru. Z nějakého důvodu se mu na vrchol nechtělo.

Jakmile vyšel do otevřeného terénu, zastavil se. Stopy zanechané předchozími výletníky téměř úplně zmizely. Opět se začal sypat sníh, drobné, tvrdé kuličky pokrývaly prolákliny ve sněhu jako písek. Markus vyrazil kupředu a zápolil s prudkým větrem, který neustále měnil směr. Našlapoval opatrně, snažil se vyhnout zledovatělým balvanům. Okolní hřbety poskytovaly ten nejlepší a nejdostupnější stavební materiál k výstavbě věže císaře Viléma. Markusův otec byl jedním ze stavitelů, kteří čtyři roky pokládali kameny na sebe, aby nakonec vztyčili dvě věže, z nichž vyšší dosáhla téměř třiceti čtyř metrů. Markusovi bylo tenkrát deset a často pozoroval dělníky při práci. Ne-

sčteněkrát jel na voze se sudy, které napouštěli v nedalekém prameni Moravy.

Otec opracovával pískovec přivážený na Sněžník z Piekelné doliny u Starého Boru. Utahoval si z toho, že se stavební materiál z oblasti s peklem v názvu odváží na čertovskou horu. Říkal si, že Růbezahl z toho mít radost nebude. V té době Markus poznal nejmíc příběhů o Duchovi hor. Několik zedníků během přestávek na snídani našlo zalíbení ve vyprávění barvitých příběhů. Nejspíš proto, že v Markusovi našli vděčného posluchače.

A skutečně, chlapec poslouchal se zatajeným dechem. Žádný z příběhů nekončil dobře a Růbezahl se v nich projevoval jako krutá a nevypočitatelná postava. Několikrát se Markus probouzel v noci s křikem, připadalo mu, že ho ve spánku někdo dusí, přikládá mu křivé spáry ke krku a drtí hrudní koš. Otvíral oči v okamžiku, kdy se mu ostrý rampouch sunul po kůži kolem obličeje.

Mlha prořídla a svět se stal mléčně bílý, když se sluneční paprsky snažily proniknout lepkavým povlakem obklopujícím vrchol. Na obloze se objevil jasnější kruh slunečního kotouče. Henkeho napadlo, že každou chvíli silný vítr rozfouká mlhu a sníh se zlatě zatřpytí.

Stopy na cestě náhle zmizely, jako by příroda chtěla vymazat všechny projevy lidské přítomnosti. Na sněhu se vytvořila sněhová křusta, na některých místech bylo vidět led. Vrstvu prašanu musel vítr v posledních dnech sfoukávat, protože na tvrdém povrchu nechávaly výrazné vrypy pouze Markusovy mačky. Asi v této chvíli ho poprvé napadlo, že jeden z turistů tady mohl uklouznout a sjet dolů. Sněžník působil, že se dá zdolat lehce, ale při zhoršeném počasí tu snadno mohlo dojít k neštěstí.

Na vrcholu to zahučelo. Do údolí, do jedné z průrev, se sešypal sníh. Markusovi chvíli připadalo, že nebe a země praskají. Nezastavoval se. Do cíle mu chybělo sotva pár desítek metrů.

Všiml si vrcholku věže. Přivřel oči. Bylo jednoduché si představit, že mlha obklopuje obrovský hrad, středověký brloh loupežníků s praporcem třepetajícím se na cimbuří.

Zpomalil, rukavicí si otřel čelo a oči. Sluneční paprsky pronikly mléčnou mlhou a cáry mlhy ulehly na svahy.

V první chvíli nechápal, co sleduje. To, co považoval za netopýra visícího z koruny vyšší z věží, vůbec nebyl netopýr. Zdálo se mu, že má vidinu, jaká se člověku může ukázat, když se láme světlo a tvoří stíny a polostíny tam, kde by je nečekal.

Muž visel hlavou dolů. Provaz, kterým byly spoutány jeho nohy, se ve vzduchu míhal jako kyvadlo. Byl to takřka neznatelný pohyb, ozývalo se však výrazné dření lana o kámen. Krev mrazem ztuhla a ve vlasech oběti se z ní stal mohutný rampouch.

Markus ucítil, jak se mu po celém těle rozlévá slabost. Doklopýtal k hlavnímu vchodu. Visící muž měl vytřeštěné oči – že by byl pořád naživu? Dveře byly otevřené, strčil do nich ramenem a vběhl do sálu zakrytého skleněnou střechou. Brzy se octl na schodech do vyšší věže, bral je po dvou či po třech. Nahoře si všiml stínu u jednoho z obdélníkových oken. Uklouzl, praštil se koleno o kamenný schod. Rychle se postavil a zalomcoval klikou. Viselcovu tvář měl ve výši svých očí. Od zdi věže byl vzdálený necelého půldruhého metru.

Markus se vyzvracel na boty. To, že byl s to si povšimnout mužových vytřeštěných očí zespodu, nebyla náhoda. Viselec neměl víčka, byla odříznutá, stejně jako celá kůže na obličej, jako by oční bulvy trčely z rudých důlků. Kruhové svaly očí byly dobře patrné.

Henke se zachvěl po celém těle.

„Rübezahl,“ zašeptal.

O krok ucouvl, div se nezapotácel. Cítil, jak se prostor kolem smršťuje.

Seběhl po schodech a vyhrnul se ven. Vzpomněl si na druhého turistu, o kterém mluvila Helena. Toho, který následoval vojáka. Henke si byl jistý, že onen muž už dávno utekl.

Pádil po svahu dolů. Jeho dětská noční můra, zlý duch z pověsti, právě ožil. Měnil svou tvář. Sňal tu, která jej omrzela, a nasadil si novou.

KLADSKO, 26. ÚNORA 1923

Vrchní strážmistr Franz Koschella šel klidným krokem z Dolního náměstí ke kladskému magistrátu. Naplňoval ho pocit spokojenosti a byl si vědom toho, že na něm toto rozpoložení bylo poslední dobou dobře znát. Prozrazovaly to četná zaoblení v pase a plné, načervenalé tváře.

Franz z toho žádný mindrák neměl. Právě naopak, soudil, že je to znamení určitého dosaženého statusu. Důkladně to promyslel a usoudil, že taková je v této zemi móda. Někdo, kdo vypadal jako vetchý kus klacku, je v očích společnosti slaboch. Takových souchotinářů nad hrobem, kteří mají sotva na chleba, je spousta a nikdo je nebere vážně. Ztepilý muž vykrmený jako čuník, to je něco jiného. Stával se důvěryhodným, společensky významným člověkem. Vždyť ještě nedávno musel Koschella, který býval kost a kůže, dokazovat, že není ani trochu slaboch, a přesně mířenými kopanci si budoval respekt a úctu.

Stačilo také pohlédnout na nejvýše postavené úředníky kladské radnice: místostarostu a zároveň policejního šéfa Conrada Goebela nebo na komisaře Richtera, který byl v hierarchii hned po Bohu. Ach! Ten se sotva vměstnal do uniformy, jako by s každým kilogramem nabýval na důstojnosti a získával u svých podřízených respekt. Ačkoliv v tomto případě nebylo zanedbatelné, že Heinrich Richter budoval svoji pozici terorem. S věkem házel razítky čím dál přesněji a kalhoty čím dál víc zaříznuté do pozadí mu v tom nepřekážely.

„Dobrý den, pane strážmistře!“

Koschella neochotně smekl klobouk před ředitelem spřítelelního družstva ze staré části strážnice. Město mu leželo u nohou, dalo by se říct, že přímo tahal za nitky. V Kladsku už všichni vzali na vědomí, že Koschella ví o všech všechno, vytahuje informace z rukávu jako věštec z nějaké křišťálové